

Prediking over 1 Korinthe 15 vers 12- 18

gehouden in de Westerkerk te Gouda op 16 mei 1954

Een lege prediking en een leeg geloof

'Indien nu Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u, dat er geen opstanding der doden is? En indien er geen opstanding der doden is, zo is Christus ook niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zo worden wij ook bevonden valse getuigen Gods; want wij hebben van God getuigd, dat Hij Christus opgewekt heeft, Dien Hij niet heeft opgewekt, zo namelijk de doden niet opgewekt worden. Want indien de doden niet opgewekt worden, zo is ook Christus niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonden. Zo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn.'

Liturgie

Ps 19: 5

Ps 118: 12,13,14

Schriftlezing: Johannes 5:19-30

Tekst: 1 Cor 15: 12-18

Ps 118: 11

Ps 73:14

Gemeente,

In de aan onze tekst verzen voorafgaande verzen doet de apostel Paulus moeite om de opstanding van Christus en de prediking daarvan te staven door vele ooggetuigen die hij met name noemt. Voorop stelt hij Cefas of Petrus, daarna het college der apostelen, de twaalven, daarna de vertegenwoordigers uit de gemeente n.l. vijfhonderd broeders op eenmaal. In de tweede rij der getuigen gaat Jacobus de broeder des Heeren voorop, daarna volgen de apostelen. Dat waren waarschijnlijk allen, die tegenwoordig waren bij zijn hemelvaart, dus apostel in de brede zin van het woord. De rij der getuigen wordt afgesloten door de apostel Paulus zelf, die zichzelf 'een ontijdig geborene' noemt. Hij toch werd plots, zonder voorbereiding èn kind van God èn discipel èn apostel van Jezus Christus.

Bij de afsluiting van deze rij is hij weer tot zijn uitgangspunten teruggekeerd in het elfde vers. Daar zegt hij: 'hetzij dan ik, hetzij zijlieden'. Dat wil zeggen: hoe het dan ook met mij of met de andere apostelen gegaan is; hetzij dan ik, hetzij dan zijlieden, alzo prediken wij en alzo hebt gij geloofd. Dat wil zeggen: er is dus een *gemeenschappelijke* verkondiging. En uit deze gemeenschappelijke verkondiging is het gemeenschappelijk geloof van de Korinthische gemeente ontstaan. Vanuit deze eenheid in prediking en geloof doet hij een buitengewone scherpe uitval tegen de dwaalleer die in Korinthe waren binnengedrongen. We zagen toch dat er mensen in de gemeente van Korinthe waren, die het niet konden plaatsens dat de lichaam de gestorvenen nog eenmaal zouden worden opgewekt.

Met deze Grieks-hellenistische gedachtegoed is Paulus ook later in aanraking gekomen op de Areopagus in Athene, toen hij voor een uitgezocht publiek moest spreken. Zo lang hij alleen maar citeerde uit Aratus en enkele anderen had hij wel het gehoor van deze wijsgeren, maar niet zodra hij sprak hij van een man, die God macht had gegeven het wereldgericht te houden, Die eenmaal alle doden zou opwekken, omdat Hij ook Zelf was opgewekt En niet zodra Hij dus straf van de opstanding van Christus en van de opstanding der doden of deze mensen liepen spottend weg en zeiden: 'Wij zullen u wederom daarvan horen!' Met het onwifbaar gevonden getuigenis aangaande de opstanding van Christus gaat de apostel Paulus deze loochenaars van de opstanding der doden te lijf.

Nu zou iemand onder ons kunnen zeggen: Is hier iemand aanwezig, die de opstanding der doden loochent? Toch is het voor velen een leerstuk der kerk, dat geheel buiten het gezichtsveld ligt. Zelfs godvrezenden leven veel meer bij '*de zaligheid van de ziel*', die zal intreden onmiddellijk na het sterven, dan bij de '*troost van de wederopstanding van het vlees*'. Daarom is dit leerstuk van de opstanding der doden (Ik laat de vrijzinnigheid en al wat daar tegen aanhangt, buiten beschouwing) onder ons niet in kritiek, maar ook niet in bespreking en vaak ook niet in beleving! Theoretisch wordt het niet ontkend, maar slapende leerstukken der kerk worden op de duur aangevochten leerstukken! Vandaar dat het noodzakelijk is dat het ook voor ons wordt ontsloten. En vandaar dat de Heilige Geest het de moeite waard vindt om dit in 1 Kor. 15 uitvoerig voor ons op te tekenen.

Het is waar (Gode zij dank!), dat God Zijn kinderen ook vandaag, nu en dan soms zeer sterk doet leven in de zalige verwachting dat 'ontbonden te zijn en met Christus te zijn verre het beste is', dat 'wanneer het aardse huis van deze tabernakel verbroken wordt, wij een gebouw bij God hebben niet meer met handen gemaakt, maar eeuwig bij Hem in de hemel'. Gode zij dank, is er voor een ieder die in Christus ontslaapt, 'een zaligheid die geen oor heeft gehoord, geen oog heeft gezien en in geen mensenhart is opgeklommen'. Het is te begrijpen dat wanneer het hart met deze erfenis ingenomen, het met Paulus mee zucht: 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van dit doodslichaam'? Terecht leeft het in het hart der gemeente, wat Asaf zegt: 'Bezwijk dan mijn vlees en mijn hart, zo zult Gij zijn de rotsteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid'. Terecht en Schriftuurlijk wordt gezegd van de zielen dat zij juichen voor de troon Gods, dat zij een nieuw lied zingen van het Lam Gods. Dat zij nooit meer zondigen, dat zij verlost zijn van dit doodslichaam. Dat zij wandelen met de geesten der volmaakt rechtvaardigen.

En toch past ons een niet alleen grote bescheidenheid, maar ook eerbied voor het geheel der Schrift. Immers hoewel dit alles waarheid is, het is evenzeer waarheid, dat zelfs daar boven de zielen onder het altaar roepen: 'Hoelang o heilige en rechtvaardige Heerser wrekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde zijn'? Dan wordt hun gezegd, dat ze nog een kleine tijd moeten stil zijn. Zij ontvangen lange, witte klederen en breken opnieuw uit in de menigvuldige lof van God. Zelfs daar boven dus bij de gasten der volmaakt rechtvaardigen, bij de zielen der martelaren, is een hijgend verlangen naar die grote en doorluchtige oordeelsdag, waarop Christus Zijn wrekende gerechtigheid aan alle verdoemden zal openbaren. De dag waarop Hij ook heerlijk zal zijn in al Zijn heiligen. Ziedaar het groot verlangen dat in de hemel is naar die grote en doorluchtige dag! Dat verlangen is er ook op de aarde in Gods kerk. Immers Gods werken vormen een eenheid.

Zoals wij naar lichaam en ziel verloren liggen sinds onze val in het Paradijs voor God, zo is er ook een totale loskoping door Christus' bloed en gerechtigheid naar lichaam en ziel. Vandaar dat het geloof in de opstanding des vleses vandaag en de prediking daarvan diepe zin heeft! Daarom is de prediking er op uit, u niet alleen dingen te zeggen, die u allang weet, maar om u de Schriften te ontsluiten! Niet om af te dalen tot datgene, wat de gemeente graag hoort. Maar de predikers zijn in de prediking geroepen de Schrift te ontsluiten, opdat er geen *slapende* leerstukken in de kerk komen of zijn! De zielen van Gods kinderen moeten worden gevoed! Zij mogen niet alléén (God geve het maar veel) in het opstuwend verlangen leven om ontbonden te zijn en met Christus te zijn, maar moeten ook nu en straks (wanneer het doodsweet op hun aangezicht staat) *getroost* worden door de God aller vertroosting met de opstanding des vleses!

Die voortstuwende kracht merken wij op in de Catechismus wanneer gevraagd wordt: 'Wat troost u het eeuwige leven? Het antwoord luidt: 'Dat niet alleen mijn ziel van stonde aan tot Christus haar Hoofd wordt opgenomen', maar (en dan ziet u zijn hand wijzen naar zijn broos en vergankelijk lichaam) 'dat ook dit mijn vlees door de kracht van Christus opgewekt zijnde wederom met Zijn ziel verenigd, God eeuwig zou loven en prijzen'. De kerk Gods mag worden versterkt door de hoop op de zalige *opstanding* van het lichaam! Ieder die onbekeerd en ongelovig is, wordt hier gewaarschuwd! Opdat hij getroffen door het vonnis van God in zijn verlorenheid, vandaag nog zijn Rechter om genade zou bidden! Opdat hij niet tot een eeuwige verdoemenis zou opstaan.

Want de apostel spreekt hier over de opstanding van degenen die in *Christus* ontslapen zijn. Daar hebben velen uit opgemerkt, dat de apostel eigenlijk zou leren dat degenen, die niet in Christus ontslapen zijn, vernietigd zouden worden. Dat is de leer van de zogenaamde 'conditionele onsterfelijkheid'. Dat is een leer die niet uit God is en daarom zielen verderft. Een leer die de slaperigheid van de onbekeerde nog erger maakt. Maar gemeente, daarover spreekt de apostel hier niet, maar op andere plaatsen wel. Want op een andere plaats zegt hij: 'Wij moeten alleen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden, om weg te dragen hetgeen wij door het lichaam gedaan hebben, hetzij goed, hetzij kwaad'.

Hier echter spreekt hij over de *opstanding van de lichamen* der Christenen en hij zet tegen die Korinthiërs: Zie toch eens, het Hoofd van het Lichaam, dat is Christus, is boven het graf en de dood uit! Zou u nu menen, dat krachtens de zalige ineenstrengeling van Christus en de Zijnen, God het Hoofd wel boven het graf en de dood zou laten uitkomen, maar dat Hij het Lichaam (dat is Zijn kerk) in het doodsgebied en zondegebied zou laten? Nee, dat doe Gods eer tekort! Want waarachtig, de lichamen van Gods kinderen worden niet opgewekt uit kracht van de *eenheid* van het Hoofd en het lichaam maar uit kracht van de *eer* van God! Hij die de mens geschapen had, zowel naar lichaam als naar ziel naar Zijn evenbeeld, die Zijn mens en Zijn wereld in het paradijs verloren heeft aan de Satan.

Hij nu ontvangt door deze tweede mens (door deze tweede Adam) Zijn mens en wereld terug, zodat er straks voor Hem zal staan een schare die niemand tellen kan, naar lichaam en ziel herenigd, om God eeuwig te koven en te prijzen! Deze mensheid in de tweede Adam representeert eigenlijk de eerste mensheid. En is nu niet alleen vast gemaakt aan de Middelaar der schepping die in het woord Zijner kracht bezig is om de wereld te onderhouden. Maar ook aan de Middelaar der herschepping, het vleesgeworden Woord, de Heere Jezus Christus. Opdat ze nooit meer zouden kunnen afvallen! Daarin glanst de eeuwige gerechtigheid en genade van God. Eeuwig zullen zij die God prijzen over dit machtige werk dat Christus naar lichaam en ziel in het graf is geweest, opdat Hij naar lichaam en ziel zou kunnen verlossen van de eeuwige dood.

Nu wil de apostel ditzelfde verlangen, dat in de hemel aanwezig is en dat er bij tijden voor de ziel kan zijn, ook zal zijn voor het *lichaam*. Vol verwondering roept hij uit: 'Indien nu Christus gepredikt wordt, dat Hij uit de doden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u dat er geen opstanding der doden is?' Beschamend is deze uitroep aan de gemeente, die het zoveel beter had kunnen weten! Geen opstanding der doden zegt u? Maar die is er wel, wat sommigen ook beweren! De grieken verbrandden hun doden in de overtuiging dat de lichamen nooit meer zouden herrijzen. De gehele wereld om hen heen zeide: Het is dwaasheid! Paulus echter zegt: Het gebeurt!

Nu weten wij tegelijk waar de lijkverbranding vandaan komt. De lijkverbranding is niet uit Christus, is ook niet uit de Geest van Christus, is ook niet uit het Christendom. Maar ze wortelt in de heidense gedachte, dat de lichamen nooit meer zullen herrijzen! Wanneer wij ook vandaag een terugvallen in deze heidense gewoonte opmerken, dat moeten wij ook hierin zien, dat de Geest van Christus van ons volk aan het wijken is.

De doden zegt de apostel *zullen* opstaan en wel allen! Immers wij lezen: 'Alle volkeren zullen voor de Zoon des mensen vergaderd worden en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk een herder de schapen van de bokken scheidt. Deze zullen gaan in de eeuwige pijn, maar de rechtvaardigen zullen ingaan in het eeuwige leven'. Ja gemeente, 'de ure komt waarin allen die in de graven Zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis'. Niemand mene dus dat er een lichaam, of zoals Petrus letterlijk zegt, een lijk zal achterblijven. Hoe ook vergaan. Hoe groot de verborgenheid ook is van de vermenging met andere stoffen, hoe onbegrijpelijk ook, gewis *niet* één zal achterblijven! Ook tot u zal Hij zeggen: Gij dode sta op! Ook u zult naar lichaam en ziel herenigd voor de grote rechterstoel van Christus staan!

In vers 13 begint een zeer beweeglijk betoog van de apostel. Nu eens gaat hij uit van de ontkenning van de opstanding der doden, dan weer uit de loochening van de opstanding van Christus. Eerst zegt hij: Is Christus opgewekt, dan is de ontkenning van de opstanding ook een leugen! Maar ook omgekeerd: Is er geen opwekking van de doden, dan is er geen opstanding van Christus! Immers deze twee zijn onlosmakelijk aan elkaar gebonden door de onverbreekbare band tussen Christus en de gelovigen. *Hij* is toch de plaatsvervanger, de Borg en de Goël!

Is er geen opstanding van gestorven, geen opstanding van doden, dan is ook Christus niet opgewekt, want waarlijk Hij is dood geweest, ja Hij is een lijk geweest. Paulus laat hen schrikken! Zij moeten de uiterste consequentie van de dwaalleer zien. Hij wil hen de ogen openen en hen tot de uiterste waakzaamheid aansporen! Met ijzeren betoogkracht en grote scherpzinnigheid gaat de apostel voort: 'En indien Christus niet is opgewekt zo is dan onze prediking ijdel en ijdel is uw geloof'. (Vers 14)

Het onontkoombare gevolg van de ontkenning van de opstanding is zowel een ijdele prediking en een ijdel geloof! Allereerst dan de prediking: Die is dan *ijdel*, dat wil zeggen: leeg, hol en zinloos. Immers u kunt breed uitmeten van de grote liefde Gods, dat Hij Zijn zoon heeft gezonden! En u kunt spreken van de grote verborgenheid: 'God geopenbaard in het vlees'. U mag roepen met luider stem: 'Bekeert u en geloof het evangelie', u mag zeggen dat dit 'een getrouw woord is en aller aanneming waardig, dat Jezus Christus in deze wereld is gekomen om de zondaren zalig te maken', u mag wijzen op Zijn gezegende persoon, u mag wijzen op Zijn ontfermend oog en op Zijn barmhartig hart, op Zijn Handen die zich uitstrekken tot het verlorenen, maar alles is leeg, hol en zinloos indien Christus niet uit de doden is opgewekt! Indien Hij niet op krachtige wijze bewezen is te zijn de Zoon van God!

Alle prediking, waarin de opstanding en den de opstandingskracht van Christus gemist wordt, is een lege en holle prediking! Immers u mag prediken, dat Hij op één dag de zonden van Zijn gehele kerk heeft weg gedragen, dat Zijn bloed reinigt van alle zonden, dat Hij zichzelf tot een schulddoffer heeft gesteld en een talrijk nakomelingschap zal hebben, maar het is allemaal niet waar! Het is leugen en bedrog indien Christus *niet* is opgestaan! U mag zeggen dat Hij de satan heeft overwonnen en het rijk der duisternis heeft beschaamd, maar het is hol en leeg indien Christus niet uit de doden is opgewekt, Indien Hij de doodscirkel niet heeft doorbroken. Indien Hij het graf niet aan de bovenkant heeft geopend. Want dan blijft 'de bezoldiging der zonde de dood', zonder dat 'de genade gift Gods het eeuwige leven is door Christus Jezus onze Heere'.

Alle genadegaven en bediening des Geestes, alle vertroosting en aanmoediging aan de geringste onder de kinderen Gods komen uit de opgestane Christus voort. Alle geestelijk leven, alle hoop der heerlijkheid komt uit Hem en uit Hem alléén! Wanneer het *niet* waar is, dat de steen door de tempelbouwers veracht door God tot een hoofd des hoek is gemaakt en dat dit van God is geschied en wonderlijks is in onze ogen. Wanneer dit niet waar is, dan is onze prediking ijdel. Dan zijn wij een luidende schel en klinkend metaal, en maken wij loos alarm. Want dat had u beter thuis kunnen blijven. Dan is deze gemeente samenkomst een leugen! Maak het voor u verschil, als Christus niet was opgestaan? Nee, ik bedoel het niet in de verdediging tegenover anderen, maar in de *beleving* van uzelf! Stel u voor dat vandaag met een pennenstreek alle passages over de opgestane Christus werden doorgestreept. Zou dat voor u verschil maken? Alles is dan waar, Maar Christus is niet opgewekt!

Er was in de vorige eeuw een professor, die middenin de strijd om de opstanding met zijn studenten op college hierover sprak. Toen hij met zijn studenten aan dit punt was toegekomen en hij zichzelf en anderen deze vraag stelde: Maak het verschil als Christus nu niet was opgestaan? Sloeg hij met beide handen voor zijn ogen en vertrok zijn gezicht in de meest ontzettende smart en sprak uit: Dan ben ik verloren! Zie, gemeente ligt dat nu in ons hart ook zo, dat Hij zódanig 'de dood van onze dood' is geworden en 'het leven van ons leven'? Zeggen wij dan ook: O, als dat niet waar is, dan ben ik verloren! Dan is onze prediking ijdel! Ja, is dat ook nu niet de beleving van elk die God vreest? Laat het maar eens donker worden in de ziel, laat de macht van ongeloof en bijgeloof het eens voor korter of langer tijd winnen, zodat u in de diepste nacht wegzinkt! Dan kan het alleen het wonder van de genade Gods opnieuw licht werpen over Christus, Zijn dood en Zijn opstanding. Dan komt de vermaning in uw ziel: 'Houd in gedachtenis dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt'. En dan gemeente wordt het licht, waarachtig licht, want Jezus leeft en is niet dood! Zo worden wij vandaag vanuit het hart van het evangelie in de kernzaak voor het zelfonderzoek geplaatst (Ps 118 vers 11).

Dan is niet alleen de prediking ijdel, maar de tweede onontkoombare consequentie is deze: Ook uw *geloof* is ijdel, leeg en hol! Immers dan kan er ook geen geestelijke opstanding uit de slaap van de dood zijn. Daartoe heeft Christus toch ook in de prediking van de laatste weken jong en oud zo herhaaldelijk opgeroepen. Dan is er géén verzoening met God! Dan is er ook geen bewijs van de vergeving der zonden, die toch ten diepste ligt in de opstanding van Christus. Dan ligt er nog een steen op het graf en dan is ook uw schuld verzegeld. Dan is er geen genade bij God, dan is alles inbeelding, onwaar. Dan is ook eigenlijk deze vergadering der gemeente een grote hersenschim. Want Christus heeft gezegd: 'Waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen. Dan zijn wij hoogstens een genootschap, dat een zeer hoogstaande man uit het verleden wil gedenken.

Maar ons hart zou schreien en beven als het *niet* waar was, dat 'Christus naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest in ons midden is'. Dan zou het dus ook ijdel zijn te geloven, 'dat Hem alle macht gegeven is in de hemel en op de aarde'. Dan zijn Zijn beloften toegestopte verdroogde bronnen. Dan zijn deze geen levende fonteinen, waaruit de dorstigen mogen drinken. Dan is het Woord Gods niet een opspuitende fontein voor de dorstige, dan zou elke bemoediging uit het Woord Gods door de Geest in Uw hart ingeademd volslagen *inbeelding* zijn. Dan zou (ontzettend om in te denken) geen oog ons kunnen zien en geen hand ons kunnen aangrijpen als we eeuwig zinken onder het oordeel Gods. Geen voeten zouden ons snel kunnen redden wanneer wij wegzinken voor Hem. Dan zouden Zijn woorden lege woorden zijn en zou hier niet een kinds Gods kunnen zijn. Dan zijn wij dode ranken. Dan zou er ook niet de doorbreking van de verkleefdheid aan het stof en doorbreking van de aardsghezindheid kunnen zijn, waartoe de Schrift vermaant: 'Indien gij dan met Christus zijt opgewekt, zo zoekt de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn'.

Dan zou er niet één waarlijk naar God vragen, niet één waarlijk door de Geest met zijn zonden leren breken, niet één met het aangezicht naar Jeruzalem wandelen! Dan is het ook waar, dat Hij is in gegaan in het Hemels heiligdom en dat wij door Hem een toegang hebben tot de troon der genade. Als wij in onze ziel er niet van overtuigd zijn dat Dezelfde Christus, Die uit Maria is geboren, Die aan Golgotha's kruis is gestorven, Die is opgestaan uit de doden en ten hemel is gevaren, als deze zelfde Christus 'vlees van ons vlees' en 'been van ons gebeente' niet met ons vlees is in gegaan in het hemels heiligdom, dan hebben wij ook niet een *Vertegenwoordiger* aan de rechterhand Gods. Dan hebben wij ook geen *Voorspraak* wanneer wij gezondigd hebben, waarvan Johannes zegt: 'Kinderkens, indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader Jezus Christus de Rechtvaardige'. Dan is alles vroom bedrog, alles inbeelding! Dan is het dus ook niet waar wat Christus zelf heeft gezegd: 'In het Huis Mijns Vaders zijn vele woningen, Ik ga heen om U een plaats te bereiden'. Is deze tweede consequentie niet ontzettend?

Maar nog is het einde er niet! Want zegt de apostel ten derde? 'Dan worden wij ook bevonden valse *getuigen* van God te zijn, want we hebben van God getuigd, dat Hij Christus heeft opgewekt, die Hij niet heeft opgewekt, zo namelijk de doden niet worden opgewekt'. Hij wil zeggen, als gij Korinthiërs gelijk hebt, dan worden wij metterdaad betrapt vals getuigenis aangaande God te hebben afgelegd. Want zoals u weet, hebben wij van God betuigd, dat Hij Zijn Zoon heeft opgewekt. Wij zijn metterdaad bij onze kraag gevat en betrapt als valse getuigen, leugenaars en zielenverleiders.

Zie gemeente, zo stond of viel Paulus met het evangelie dat hij verkondigde. Hij zegt dus niet, dat deze mensen misschien ook wel geloof konden hebben, maar hij stelt het op dit punt *of* of! *Of* zij hebben gelijk, maar dan ben ik een leugenaar, *of* ik heb gelijk, maar dan zijn zij leugenaars! Staan en vallen wij ook zo met de waarheid? Waarom stond en viel de apostel met deze waarheid? Omdat hij zodanig met de waarheid in Christus was samengegroeid, omdat zijn leven in Christus zodanig verborgen was in God dat hij met zijn hele persoon erbij betrokken was. Christus had een gestalte in hem aangenomen. Op deze bewogen manier 'om een modewoord te gebruiken' *existentiële* manier, dat wil zeggen: in zijn *gehele* bestaan omvattende wijze bestrijdt Paulus de dwaalleer.

Gemeente, hoe doen wij dat? Wanneer u morgen of overmorgen een man tegenkomt, die zegt: Denk je nu dat God al die lijken uit de graven tevoorschijn roept? Dat kan niet eens! Daarvoor is niet eens plaats genoeg op de aarde! Daar is bovendien van die mensen niets meer over, die zijn al lang in andere stoffen overgegaan! Wat zou u dan een warm hoofd krijgen? Of als een voorstander van de waarheid, de waarheid op u manier verdedigen? Of zou dat zijn op de wijze van Paulus? Man, als het waar is wat u daar zegt, dan ben ik een verloren mens. Want Jezus' dood is zijn dood geworden en Jezus' leven is zijn leven geworden.

Nu bedoelen we hiermee niet de heilsfeiten te verzwakken en alle nadruk op de persoonlijke ervaring te leggen. Want dat is in de Schrift niet twee maar één! Wij zijn dan met Hem gekruisigd, dat is niet waar, als Christus niet is gekruisigd en dat is ook niet als het niet persoonlijk wordt toegepast in het hart. Gemeente, ik kan het zo zeggen: Als God een mens bekeert, brengt Hij hem een beetje in de gelijktijdigheid van de heilsfeiten. Niet zo dat God de heilsfeiten herhaalt, maar dat wij zodanig innige *levensgemeenschap* met Christus krijgen, dat wij *met* Hem gekruisigd worden, en *met* Hem begraven worden en *met* Hem opstaan en ook *met* Hem in de hemel worden gezet. Jezus' leven van mijn leven, Jezus' dood de dood van mijne dood. Dan groeien wij in de waarheid in, zijn wij uit de waarheid en horen wij de stem van Christus. Onmiskenbaar eis om de stem van Christus te horen, is uit de waarheid te zijn. Dan zijn we één met de waarheid en neemt Christus een gestalte aan in onze harten. Onderzoek uzelf juist hier!

Paulus zegt: als er geen opstanding der doden is, is er ook geen opstanding van Christus en ben ik een vals getuige. Scherp, ontzaglijk scherp! Tenslotte geeft hij ook nog een toelichting op het tweede: 'namelijk ijdel is uw geloof'. 'Indien Christus niet is opgewekt', zegt hij ter toelichting daarvan, 'zijt gij nog in uw zonden en hebt gij *tevergeefs* geloofd'. Tevergeefs is een ander woord dan ijdel. ijdel betekent: Leeg en hol. Tevergeefs betekent: zonder vrucht, zonder baten, zonder uitkomst. We denken bij dat woord 'baat' even aan de catechismus die zegt: 'wat baat het u nu dat u dit alles gelooft'? Dan is het antwoord: 'Dat ik in Christus voor God rechtvaardig ben en een erfgenaam van het eeuwige leven'. Maar dat is dan niet waar als er geen inhoud van het geloof is. Immers valt de opstanding van Christus, dan vallen ook alle vruchten door de zaligmakende bediening des Geestes uit Christus.

'Maar dan ben u nog in uw zonden'. Dat wil zeggen: dan ligt u nog helemaal in de schuld, in de heerschappij en in het loon van de zonden. U bent er als door omstrikt en bevangen. U hebt geen kwijtbrief door de opstanding van Christus. Daar toch vindt het geloof rust aan de borst van Immanuel in het vrijsprekend vonnis van God de Vader, die Zijn Zoon heeft vrijgesproken en in Zijn Zoon Zijn ganse kerk. Dan bent u nog als de Emmaüsgangers die met de rug naar het licht en met het aangezicht de duisternis inliepen. Zo zegt de apostel, zou het zijn indien er geen opstanding der doden zou zijn.

Tenslotte om hen de schrik te bezorgen zegt hij: 'Dan zijn ook verloren die in Christus ontslapen zijn'. Dat is de laatste consequentie die met ijzeren noodzakelijkheid uit het voorgaande volgt. *Verloren!* Ontzettend woord! Verloren zijn de kinderen, de jongens en de meisjes, die God heeft bekeerd en soms vroeg heeft weggenomen. Verloren zijn de mensen die als een voldragen vrucht geestelijk gebaard zijn door Woord en Geest. Verloren zijn degenen die als een misdraht plots tot verandering zijn gekomen. Verloren zijn allen die ingebundeld zijn in het 'bundelke der levenden', die met Hem gestorven en met Hem begraven, maar niet met Hem zijn opgestaan. Zelfs degenen die in Christus ontslapen zijn, zij worden niet met Christus opgewekt.

Wanneer u misschien vermaand bent door uw stervende vader of moeder, wanneer u aangesproken bent door wie dan ook, die getuigd heeft van zijn ingaan in het Koninkrijk. Verloren zijn ze allen! Ook zij die hebben gezongen: Hoe meer dat ik nader tot het huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg! Zij hebben zich bedrogen! Zij zijn met een leugen de eeuwigheid ingestort. Verloren is Vader Jacob, die zijn benen strekte op zijn bed en zeide: 'Op uw zaligheid wacht ik Heere!' Verloren en bedrogen is Stefanus toe hij zeide: 'Heere Jezus ontvang mijn geest!' Onwrikbaar is dan waar, dat er wel een verdoemenis is voor degenen die in Christus ontslapen zijn. Is dat niet aangrijpende gemeente? U zegt: Ik weet het, verloren is ontzettend! Nu als dat in onze gemeente waar was, dan zouden er heel wat mensen zijn die God kwijt waren en die dag en nacht riepen tot God omdat zij geen Middelaar ter verzoening voor Gods aangezicht kennen!

Wat zouden de mens dan toch een tijd uitsparen, die ze hier aan onnutte of minder nutte zaken besteden! En wat zouden ze sterk in de verootmoediging over hun zonden tot God roepen! Wat zouden er dan een mensen bekeerd worden!

Nu heb ik u in Gods naam *niet* te zegen dat zij verloren zijn, die in Christus ontslapen zijn! Gode zij dank niet! Want deze veronderstelling deugde niet! Maar ik heb u wel in Gods naam, te verkondigen dat verloren is en verloren zal zijn die hier buiten Christus leeft en sterft! Dan gaat u niet verloren, maar dan *bent* u verloren! Vele mensen zijn bang, dat ze nog eens verloren zullen gaan en ze hebben nooit ontdekt dat ze al verloren zijn. Dat zal toch nodig zijn gemeente! Willen wij ooit de rijkdom der genade in van God in Christus kennen, zullen we ook met Paulus de lofzang aanheffen: 'Want God die rijk was in barmhartigheid ook toen wij dood waren door de zonden en de misdaad heeft ons levend gemaakt met Christus.' Het gaat dus over leven gemaakt zijn met Christus. Hoort u het? Verloren! Zo ontzettend dit woord is buiten Christus, zo onmogelijk is dit woord voor degenen, die in Christus geloven en die in Christus ontslapen. Want de apostel zeg het niet voor niets en ik mag het herhalen: 'Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest'!

Amen.